

Arrest

nr. 114 087 van 21 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2013 met referentnummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 augustus 2013.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BORMANS, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de grond van de zaak

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De eerste bestreden beslissing, zijnde de beslissing van 26 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van die bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De eerste bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van de “Wet van 29 juli 1991” wordt niet aangetoond.

Er wordt op gewezen dat de vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, beoordeeld dient te worden op het ogenblik van het indienen van die aanvraag (RvS 219 256 van 8 mei 2012). De verzoekende partij betwist niet dat haar aanvraag niet vergezeld was van een geldig identiteitsstuk of gelijkgestelde titel. Waar de verzoekende partij slechts stelt wel degelijk in het bezit te zijn van een geldige identiteitskaart, doch dit niet werd bijgebracht door haar vorige raadsman, en zij dit ter gelegenheid van haar inleidend verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tevens bijbrengt, kan slechts worden vastgesteld dat haar aanvraag niet vergezeld ging van dit document, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hierover niet te hebben gemotiveerd. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen.

Verder dient opgemerkt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet duidelijk de cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden voor een aanvraag om machtiging tot verblijf bepaalt. Dienvolgens dient niet te worden ingegaan op de uiteenzetting aangaande het lange verblijf in België, de integratie, duurzame lokale verankering en sociale banden, aangezien reeds één van de cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden, zijnde de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, niet werd vervuld.

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dient elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk te behandelen. Bovendien wordt door de vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld dienen te worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij een bepaalde tijd toeëigent om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor een bepaalde tijd te hebben genomen. Daarenboven gaat de verzoekende partij er bij dit betoog volledig aan voorbij dat zij – naar eigen verklaringen – sinds 2000 op illegale wijze in België verblijft. Een bepaalde behandelingstermijn kan in casu hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van de verzoekende partij, die illegaal op het grondgebied verblijft. De verzoekende partij maakt een schending van het redelijkheidsbeginsel, en het opportuniteitsbeginsel als toepassing ervan, niet aannemelijk.

De verzoekende partij maakt evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk. Daar waar de verzoekende partij als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht nog de hoorplicht lijkt aan te voeren, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich hier beperkt tot een theoretische verwijzing en wordt bovendien benadrukt dat de eerste bestreden beslissing een bestuurshandeling uitmaakt die een weigering inhoudt om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen (in casu de regularisatie van haar verblijfssituatie), die niet onderworpen is aan tegenspraak, daar deze niet gesteund is op een tekortkoming van de betrokkene, zodat de verzoekende partij de hoorplicht als deel van de zorgvuldigheidsplicht niet dienstig kan aanvoeren.

In de mate waarin de verzoekende partij lijkt te verzoeken om een nieuwe beoordeling van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, moet worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij maakt op zich geen middel tot vernietiging van de eerste bestreden beslissing uit.

De verzoekende partij voert geen middel aan tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

In het proces-verbaal van terechtzitting van 8 oktober 2013 staat het volgende vermeld: "De verzoekende partij verwijst naar het verzoekschrift."

Het is duidelijk dat, indien de verzoekende partij een vraag tot horen indient en zo kenbaar maakt dat zij het niet eens is met de beschikking, maar ter terechtzitting geen enkele opmerking uit, zij op deze manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

2. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is ongegrond. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET